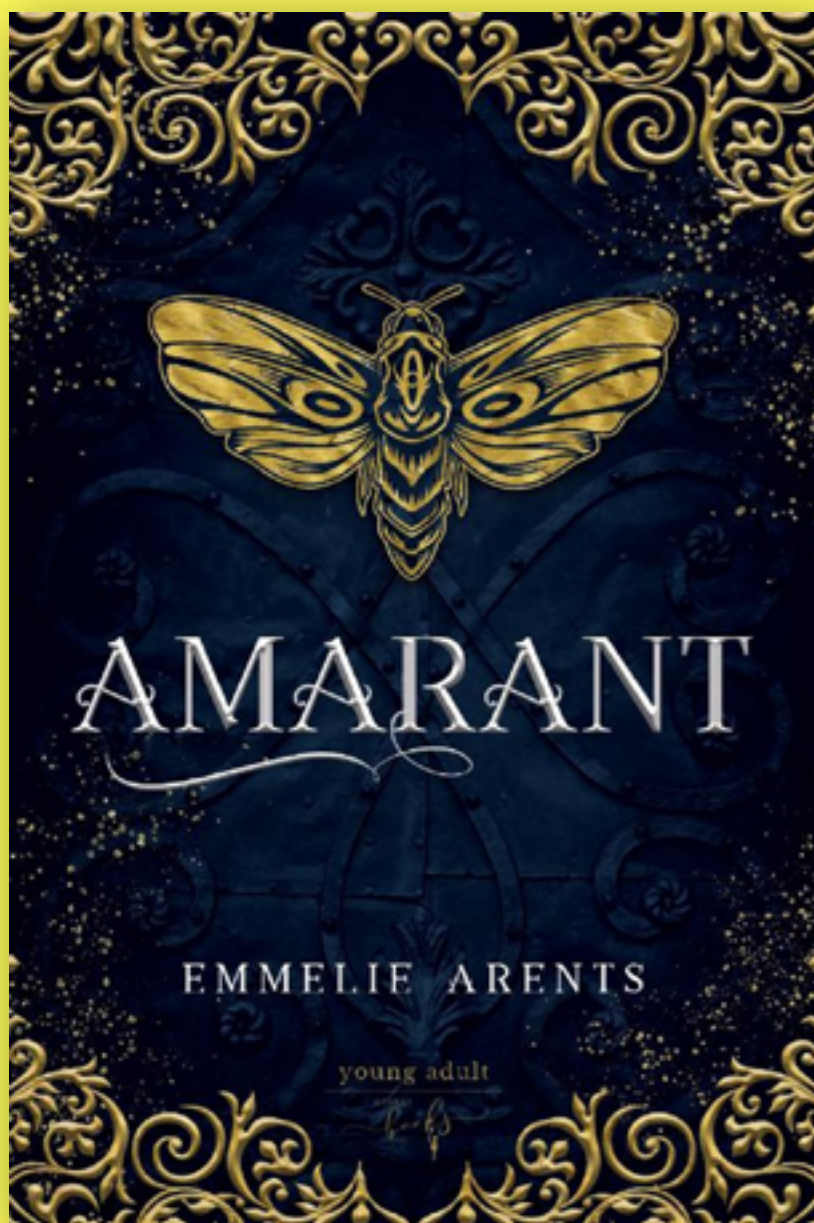

JONGE JURY LESBRIEF

**LESMATERIAAL BIJ
AMARANT VAN EMMELIE ARENTS**

Jonge Jury 2023

**LEES
BEEST**

Het huis was gelegen in een rustige wijk vlak bij een park met een gigantisch meer. Het was er rustig, met heel wat open bebouwing en het metrostelsel op wandelafstand.

Ik scande mijn vingerafdruk via een apparaat dat aan de gevel van het huis was bevestigd. Zo goed als elke woning was beveiligd met camera's en hoogtechnologische systemen die in de mensenwijken ontbraken. In Watslock waren er natuurlijk wel camera's op de straten.

Het poortje naar de achtertuin gleed open. Ik volgde het pad langs de rozenstruiken en liep door de achterdeur naar binnen.

'Eindelijk.' De blauwe ogen van Meliza Sabot namen me minachtend op. Haar Gemaakte gezicht was opgemaakt met rouge en kohl. Witte parels decoreerden haar vlamrode krullen. 'Dek de tafel. De gasten arriveren om zeven uur.'

Meneer Edam Sabot liep me haast omver toen ik de eetkamer inliep. Hij keurde me geen blik waardig. Hij droeg een maatpak en een horloge waar ik een jaar voor moest werken.

Ik dekte de tafel in recordtempo en bereidde de hapjes voor. De afleiding hielp. Telkens wanneer ik dacht aan de dode man of aan Lex voelde ik me misselijk. Hoe harder ik werkte, hoe minder ik over alles nadacht.

Bij het opentrekken van de koelkast verkrampte mijn maag. Alles zag er zo lekker uit; met slagroom afgewerkte desserts, allerlei soorten kazen, pudding, bruisende drankjes en dingen die ik niet kende.

'Niet treuzelen.' Meliza stond plots achter me. 'Vul de glazen.'

Ik wilde de flessen champagne stukgooien op de pas geboende keukenvloer. Ik dwong mezelf tot beweging.

De gasten stroomden langzaam binnen, Imperial na Imperial. Ik bracht de hapjes en glazen champagne naar hen toe. De mannen droegen een maatpak, de vrouwen waren gehuld in glitterjurken met diepe decolletés. Ja, ze waren perfect. Ik wist dat er niets mis met me was, maar toch voelde ik me als een paardenbloem in een rozenperk. Sommigen staarden te uitvoerig, te uitdrukkelijk naar me.

'Hoe kan een meisje haar haren toch zo verpesten?' zei een van de vrouwen. Haar eigen haar was opgestoken en gedecoreerd met schelpen. Ze keek me onbeschaamd aan.

Ik veegde mijn krullen uit mijn gezicht en schonk haar halflege glas met champagne weer vol. De rand was bezet met blauwe lippenstift.

'Ze is zo geboren.' De vrouw die naast haar stond krulde haar groen gestifte lippen in een grijns. 'Ze kan het niet helpen dat ze lelijk is.'

Mijn wangen brandden. Ik had mezelf nooit lelijk gevonden en andere, ménselijke jongens hadden me zelfs mooi genoemd. Lex had het ooit gezegd. Lex vond me mooi. Ik glimlachte naar de twee vrouwen.

In de keuken veegde ik een traan van mijn wang. Mijn verdriet had niets met hun snijdende woorden te maken. Lex ging dood en er was niets wat ik kon doen. Misschien zou ik volgende week worden gekozen, of mama, of papa.

Imperials waren afschuwelijk. Hoeders nog afschuwelijker. Ik wenste dat Derix Silas ze nooit had ontworpen.

Rond middernacht was het feest nog steeds gaande. Toen er werd aangebeld haastte ik me naar de deur. Meliza was me te snel af.

Ik hield me klaar om champagne en toast te brengen, maar het was geen late gast. Het was een jonge dokter, lang niet knap genoeg om een Imperial te zijn. Zijn neus was geen rechte lijn – er zat zelfs een klein deukje in – en zijn kaaklijn was allesbehalve afgetekend. Hij hield zijn dokterstas stevig in zijn linkerhand geklemd en duwde zijn afgezakte ronde bril weer recht.

Toen zijn ogen op de feestgangers viel verhardde zijn gezicht. Mijn hart sloeg over. Keurde hij het af? Voelde hij evenveel weerzin voor ze als ik?

‘Ze is boven,’ zei Meliza.

Op zijn weg naar de trap kruisten onze blikken. Hij knikte me vriendelijk toe. Ik was te geschokt om zijn onverwachtse glimlach te beantwoorden. In dit huis voelde ik me altijd als een geest die door de gangen dwaalde. Maar ik was geen geest. Zijn glimlach bewees het.

Ik liep naar de keuken en vulde nog enkele glazen. Ik vroeg me af hoe het smaakte. De goudkleurige prik maakte de gasten luidruchtiger en leek hun wangen rood te kleuren. Zou het mijn verdriet kunnen verdoven?

Ik morste champagne toen Edam plots achter me stond en onderdrukte de impuls om mijn vingers af te likken.

‘Breng een glas naar boven,’ zei hij.

Ik aarzelde. ‘Naar de dokter, meneer?’

Hij knikte. ‘Naar de kamer van Camren.’ Edam streek zijn hemd glad en verdween weer naar de eetzaal. ‘Hij is verdomme nog zo jong,’ hoorde ik hem tegen Meliza zeggen. ‘Het zou me sterk verbazen als die knul...’ Zijn woorden verdronken in de stemmen van de feestgangers.

Ik betwijfelde of de arts behoefte zou hebben aan alcohol. Tenslotte moest hij het hoofd toch helder houden? Ik besloot ook een glas water mee te nemen en beklom de trap.

Camren was hun perfecte dochter. Misschien voelde ze zich niet goed. Op haar zestiende verjaardag had ze van haar ouders een nieuw lichaam cadeau gekregen. Het was walgelijk. Er was helemaal niets mis geweest met het originele lichaam van het meisje. Ze was zelfs behoorlijk knap geweest. Als je geen Gemaakt lichaam had, betekende je natuurlijk niets.

Ik tikte zachtjes op Camrens slaapkamerdeur. Het meisje lag in bed en knipperde zwakjes met haar ogen. De jonge arts zat naast haar op een stoel en testte haar lichaamstemperatuur.

‘Hallo,’ zei ik aarzelend.

De dokter keek op. ‘Hallo.’

Ik had verwacht irritatie in zijn ogen te zien, maar hij nam me nieuwsgierig in zich op.

Ik hief het dienblad omhoog. ‘Ik moest drankjes brengen.’

Hij fronste. ‘Is dat water?’

‘En champagne.’

Zijn gezicht stond zo vervuld van afkeer dat ik me ogenblikkelijk schaamde. *Hij vindt dit net zo schandelijk als ik.* ‘Alleen water, alsjeblieft,’ zei hij.

Hij liet Camren drinken en plaatste het glas op haar nachtkastje. Het meisje zag lijkkbleek.

‘Is ze ziek?’ vroeg ik. Stomme vraag. Natuurlijk was ze ziek. ‘Ik bedoel... is het ernstig?’

Hij glimlachte somber. ‘Ik vrees van wel.’

Ik hoorde te vertrekken, maar iets hield me tegen. Het gelach van beneden galmde door de kamer.

De arts keek geïrriteerd in de richting van de deur. ‘Niet te geloven,’ mompelde hij bijna onhoorbaar. *Een feest terwijl hun zieke dochter in bed ligt*, leek zijn uitdrukking te willen zeggen. Een vreemd gevoel trok door mijn buik. Hoewel hij zijn ongenoegen subtiel uitdrukte, voelde het als een eerste ademteug na zuurstoftekort. Ik wilde meer over hem weten.

In plaats van de kamer te verlaten duwde ik de deur dicht om het geluid buiten te houden.

‘Is alles in orde?’ vroeg hij aarzelend. De manier waarop hij mijn gezicht onderzocht was als een zachte, voorzichtige aanraking. Zijn bezorgdheid leek zo oprecht. Het bracht me uit balans.

‘Ik weet het niet.’ Ik glimlachte om mijn ongemak te verbergen. ‘Ik kan maar beter terugkeren naar het feest.’

‘Wacht,’ zei hij toen ik me omdraaide. Hij pakte zijn dokterstas van de grond en trok zijn vest recht. ‘Ik ben klaar. Kun je aan meneer en mevrouw Sabot melden dat ik Camren zal laten ophalen? Ze heeft verdere onderzoeken nodig.’

‘Natuurlijk.’

Mensen lieten hun breekbare lichamen vervangen door een beter exemplaar. Wat kon er in godsnaam verkeerd zijn met haar perfecte Creatielichaam? Zou ze besmet zijn met de ziekte? ‘Ik begeleid u naar de deur.’

Zodra de dokter was vertrokken begonnen de gasten het feest te verlaten. Ik ruimde de glazen af en maakte alles schoon. Meliza en Edam waren niet tevreden met de boodschap van de dokter. Ik bleef maar aan zijn gezicht denken, aan welke naam erbij zou passen. Wat was zijn verhaal? Bij zijn functie hoorde een Gemaakt lichaam.

Ik had zijn naam moeten vragen. Dan had ik hem net zo makkelijk kunnen vergeten als een voorbijganger op de straat. Dan zou zijn gezicht me misschien niet zijn bijgebleven. Als een brandend gat in mijn herinneringen.

Ik liep het huis uit. Ze namen geen moeite om me te bedanken of om afscheid te nemen. Dat deden ze nooit. Voor hen was mijn hulp zo vanzelfsprekend als het opkomen van de zon. Het was leuk om ergens voor te worden bedankt, ook al werd je ervoor betaald. Ik kon me niet herinneren wanneer dat voor het laatst was gebeurd.

‘Bedankt, Arelle,’ mompelde ik in de frisse avondlucht tegen mezelf. ‘Je hebt het geweldig gedaan. De gasten waren tevreden.’ Ik schopte tegen een steentje. Het was ontzettend donker en mijn oogleden voelden zwaar. Mijn gedachten gingen steeds terug naar de meest duistere plekken. *Lex...*

Ik liep het park voorbij, verlaten op één persoon na. Het was de dokter. Er ging een schokje door mijn buik, alsof ik op de rand van een afgrond stond. Het voelde nieuw en gevaarlijk.

Hij merkte me op en glimlachte toen hij me herkende. ‘O. Daar ben je weer.’

Langs de paden en het meer brandden kleine lantaarns die zijn niet-Gemaakte gezicht half oplichtten. Hij had een mooie glimlach.

Ik zwaaide aarzelend.

‘Je vraagt je vast af wat ik midden in de nacht op een bank in het park zit te doen.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik geloof dat je je hoofd wil leegmaken van de chaos die ons omringt.’

Hij keek voor zich uit naar het meer. ‘Klinkt alsof je zelf al wat tijd op deze bank hebt doorgebracht.’

‘Ik zou je willen zeggen hoe vaak, maar ik ben de tel kwijtgeraakt.’ Het was als het tellen van sterren. Onbegonnen werk.

Ik naderde hem voorzichtig, ook al wist ik dat ik beter naar huis kon gaan. Ik was uitgeput, maar mijn hart zat vol met vragen die naar een antwoord smachtten. ‘De meeste artsen zijn...’ Ik schraapte mijn keel. Waar was ik mee bezig? *Naar huis, Arelle.*

Zijn mondhoek krulde. ‘Imperials?’

Precies... Deze jongeman intrigeerde me. ‘Wil je er geen zijn?’

‘Is het zo duidelijk? Ik dacht dat ik zo knap was dat ik mensen voor de gek kon houden. Blijkbaar kon ik je niet misleiden.’

‘Het spijt me. Je ziet er te echt uit.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Nou ja. Ik denk dat ik het gewoon fijn vind in mijn eigen lichaam.’

Hij zag er gezond uit. Rechte tanden die erop wezen dat hij altijd braaf zijn beugel had gedragen. Geen over- of ondergewicht. Mooie krullen. Ik deed mijn best om mijn interesse te verbergen. Hij dacht er precies zo over als ik. Onze lichamen waren prima, dus waarom zouden we ze vervangen? Voor het prestige? Hij was net zo misplaatst onder de Imperials als ik. Een deel van mij wilde hem vragen wat zijn redenen waren, maar het leek me een stap te ver.

‘Je hebt een goed lichaam,’ zei ik.

Wauw.

Hij begon te lachen.

Mijn gezicht gloeide. ‘Dat is het vreemdste wat ik ooit tegen iemand heb gezegd.’ Ik hoopte dat hij mijn schaamte niet opmerkte. Mijn woorden waren echter wel gemeend.

‘Als dat het vreemdste is, dan hoeft je je geen zorgen te maken. Hoe heet je?’

‘Arelle.’

Hij pakte zijn dokterstas van de bank en liet hem met een plofje in het gras terechtkomen. ‘Ik ben Alan. Zullen we samen ons hoofd leegmaken?’

Ik staarde naar de lege plek naast hem. Hij was een dokter. Woonde vast in een rijke buurt zoals deze. Maar hij was vriendelijker dan de meeste mensen die ik had ontmoet.

Ik liep naar hem toe en ging aarzelend zitten. ‘Ik begrijp niet wat je van me wilt.’

Hij fronste. ‘We willen alles altijd zo graag begrijpen. Vermoeiend, is het niet?’

Ik knikte en staarde naar het meer. Deze dag was ongetwijfeld de ergste van mijn leven geweest. Ik wilde hem uitwissen en opnieuw beginnen.

‘Gaat alles wel goed?’ vroeg hij.

Hij klonk zo oprecht bezorgd dat ik de tranen meteen voelde opwellen. Ik knipperde ze weg. Ik verlangde ernaar te vertellen wat er aan de hand was. Mijn hart voelde loodzwaar en zijn vriendelijke gezicht spoorde me aan verlichting te zoeken.

‘Een Hoeder heeft een man door het hoofd geschoten,’ zei ik. Ik hield mijn toon luchtig om niet te laten blijken hoe verkeerd ik dat vond.

Alan leek er op de hoogte van te zijn. ‘Hier in Coz.’

‘Je weet ervan?’

‘Ik heb er iets over gehoord. Was je in de buurt?’

Ik vermeed zijn intense blik. ‘Ik vrees dat ik me te veel in de situatie heb gemengd. Dat was verkeerd van mij, natuurlijk. Hij ging zitten omdat hij zich onwel voelde. Ik probeerde hem te helpen, maar er was een Hoeder en... Hij heeft hem...’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Eigenlijk wil ik er niet over praten.’

‘Je probeerde hem te helpen terwijl er een Hoeder in de buurt was?’

‘Je hoeft me niet te zeggen hoe stom dat was.’

Hij keek me op een vreemde manier aan. ‘Er zijn niet veel mensen die dat zouden hebben gedaan.’

Ik moest wegstaren van zijn doordringende blik. Had ik te veel gezegd? ‘Ik weet niet wat me bezielde. Ik was plots zo boos en... bang. Een vriend van me werd vanochtend naar Novum gebracht. Dat is vast de reden waarom ik niet helder kon denken.’ Ik beseefte dat ik tranen in mijn ogen had en veegde ze woedend weg.

‘Je kiest je woorden zorgvuldig, Arelle,’ zei hij.

Ik lachte wrang. ‘Jarenlange training.’ Als je elke seconde van je leven moest letten op wat je tegen wie vertelde... Hij had geen idee hoe het was aan de andere kant.

‘Het spijt me dat je zo veel woede in je hebt. Ik kan de situatie niet beter maken, maar ik kan wel luisteren.’

Ik snoof. ‘Zodat je me kunt rapporteren?’

‘Denk je dat ik een monster ben?’

‘Er is maar één monster in Amarant.’

Hij pakte mijn arm vast. ‘Zeg dat nooit meer.’

Ik slikte. Mijn god. Wat had ik zojuist gezegd? Ik kon het niet hardop hebben uitgesproken... Mijn huid tintelde op de plek waar hij me had aangeraakt.

‘Zulke gevaarlijke woorden vragen meer voorzichtigheid. Je kent me niet. Een persoon die het niet goed met je meent kan je heel wat schade toebrengen.’ Hij leek plots te beseffen dat hij me nog steeds aanraakte. Zijn hand gleed van mijn arm. Vreemd genoeg stelde het gebroken contact me teleur.

‘Wie ben je dan, Alan?’

‘Iemand die het goed met je meent.’

Hij had gelijk. Ik was te onvoorzichtig geweest met mijn woorden. Ik was zo moe dat ik niet meer helder kon denken. ‘Waar woon je?’

Het duurde een poosje voor hij antwoordde. ‘Dichtbij Novum. Ik werk in de instelling.’

Mijn hart stond stil. Hij werkte voor Silas? Ik was teleurgesteld in mezelf dat ik deze jongeman zo snel had vertrouwd. Wat was er in vredesnaam met me aan de hand?

Ik verliet het bankje. ‘Ik moet gaan.’ Ik wilde niets met Derix zijn aanhangers te maken hebben. Ik had al te veel gezegd. God, wat was ik stóm geweest. Hier zat ik dan, mijn hart te luchten bij iemand die voor de vijand werkte.

‘Het was niet mijn bedoeling om je bang te maken,’ zei hij. ‘Alsjeblieft, blijf nog even. Maakt het uit voor wie ik werk?’

Ik dempte mijn stem. ‘Nadat ik de man heb uitgescholden voor monster? Wat denk je zelf?’

‘Met dat kleine beetje informatie heb je al een idee over me gevormd, is het niet?’ vroeg hij zacht. ‘Jij werkt voor een familie Imperials. Ik kan met die informatie doen alsof ik je ken, maar iedereen weet dat indrukken soms bedriegen.’

Ik staarde hem aan. ‘Je weet dat ik geen keus heb. Iedereen moet werken en zijn bijdrage leveren.’

‘Precies. Alsjeblieft, blijf nog even. Ik vind het fijn om met je te praten. De gesprekken die ik in Novum voer zijn lang niet zo aangenaam. Ik word langzaam gek, denk ik.’ Hij zag er radeloos uit.

‘Je wordt gek?’ vroeg ik.

Hij kwam voorzichtig dichterbij. ‘Te weinig mensen, te veel Imperials.’

Gevaarlijke woorden. Hoeders zouden hem ter plekke neerschieten. Was hij tegen het systeem?

Ik liep verder. Mijn ouders zouden zich afvragen waar ik bleef.

‘Wacht.’ Hij nam opmerkelijk veel moeite om me bij te houden.

‘Oké.’ Ik draaide me om. ‘Waarom volg je me? Waarom maakt het je uit hoe ik over je denk? Ik ben een mens en kan elk moment worden opgeroepen. Wat kan het jou schelen?’

‘Kan ik je nog een keer zien?’

Het was lang geleden dat ik zo veel onvervulde hoop in iemands ogen had gezien. Te lang. Het verraste me hoe aangetrokken ik me tot hem voelde. Als een mot tot een vlam.

‘Je haat hen,’ zei hij toen ik niet antwoordde. ‘De Imperials. Je haat hen net zo erg als ik. Hun pretentieuze gedoe, hun manier van denken maakt je woedend. Ik heb het gezien in je ogen, op het feest.’

‘O ja?’ Ik zette een stap naar hem toe. Ik zou absoluut niet hardop toegeven dat hij gelijk had. Ik had al te veel gezegd. ‘Wat zie je nog meer?’

Voor een moment stonden we daar, twee vreemdelingen die alleen elkaars naam kenden, maar deden alsof ze alles van elkaar afwisten.

Hij glimlachte. ‘Je bent vastberaden. Je weet wat je wilt.’

‘Ik hoor niets te willen.’

We stonden zo dicht bij elkaar dat ik een spanning in mijn buik voelde. De intensiteit van zijn ogen en zijn dromerige glimlach maakten iets in me los. In een ander leven had ik misschien wel verliefd op hem kunnen worden. Mijn hand jeukte om de ontsnapte krul achter zijn oor vast te steken. Hij had een vriendelijk, eerlijk gezicht en een rustige stem.

Hij knielde en bij het breken van het oogcontact kon ik eindelijk weer ademen. Hij haalde iets uit zijn dokterstas. Ik riep mezelf tot de orde en zette enkele stappen achteruit.

Alan drukte een visitekaartje in mijn hand. Zijn vingers streken langs mijn pols en lieten een spoor van vuur achter. 'Ik hoop dat ik je nog een keer zie, Arelle.' Hij draaide zich om en liep bij me vandaan.

Ik had geen idee hoe ik me voelde. Al mijn gedachten, al mijn gevoelens liepen door elkaar als de kleuren van een schilderij in de regen.

Wat is het nut van iets opbouwen als je tijd zo gelimiteerd is? Relaties en vriendschappen maakten de dingen alleen maar ingewikkeld en moeilijk.

Het kaartje dwarrelde uit mijn hand, op de grond. Nee. Ik had geen behoefte aan ingewikkeld en moeilijk. Waar had ik wel behoefte aan? *Alles wat buiten je bereik ligt.* Ik legde de stem het zwijgen op, onderdrukte hem zoals ik al mijn hele leven deed. Dit was niet het moment om te breken. *Niet breken, Arelle.*

Toch knielde ik.

Toch belandde zijn kaartje in mijn jaszak.

LESMATERIAAL BIJ AMARANT VAN EMMELIE ARENTS)))

☰ OPDRACHT 1

Lees het fragment uit het boek *Amarant* van Emmelie Arents.

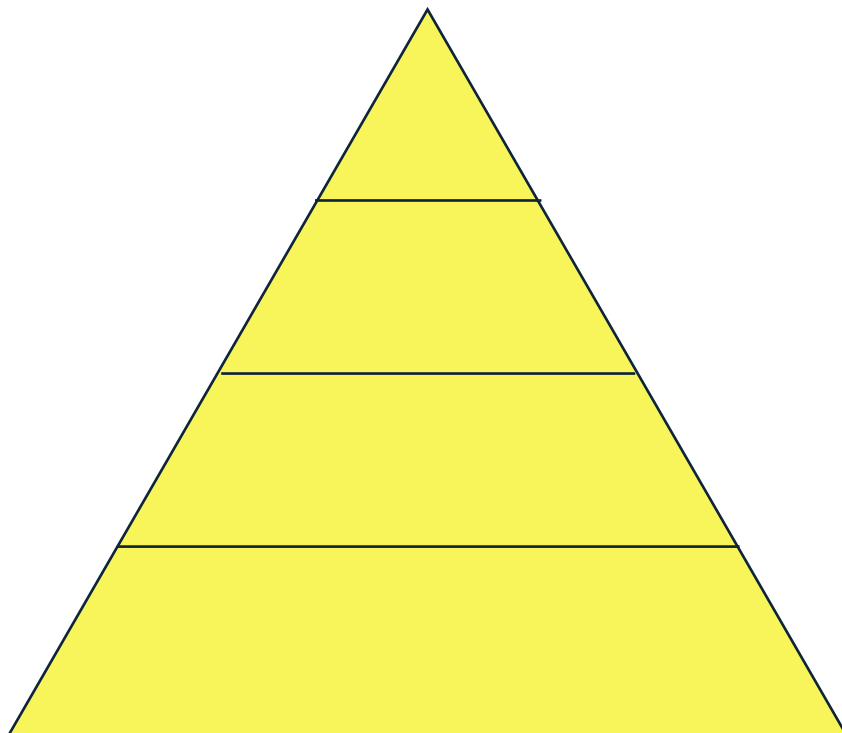
Arelle leeft als mens in Amarant, een wereld waarin mensen en Imperials tegenover elkaar staan. Mensen kunnen elk moment opgeroepen worden om verplicht organen te doneren voor Creatielichamen. Deze kunstmatig gecreëerde lichamen kunnen door rijke Imperials aangeschaft worden om weer gezond te worden na ziekte of om zichzelf mooier te maken. Arelle is in het fragment net aangekomen bij de Sabots, een Imperial-familie waar ze voor werkt.

- Imperials kijken neer op mensen als Arelle. Waar blijkt dat uit?
- Hoe kijken mensen naar Imperials?
- Er is weinig tot geen wederzijds respect tussen mensen en Imperials. Hoe komt dat, denk je?
- Imperials willen hun lichaam perfectioneren, hoe doen ze dat?
- Hoe ver zou jij gaan om je lichaam beter of perfect te maken, en waarom? Noteer eerst voor jezelf je standpunt en de twee belangrijkste argumenten daarbij. Discussieer er vervolgens over in een groepje van twee, drie of vier. Luister naar elkaar, vergelijk jullie standpunten en stel elkaar vragen om meer inzicht te krijgen in elkaars meningen.

☰ 📖 OPDRACHT 2

Het leven in Amarant is duidelijk hiërarchisch opgebouwd: er is een rangorde van wie belangrijk is en veel te zeggen heeft en wie niet.

- Wie staat in Amarant helemaal onderaan en wie bovenaan? Maak een piramide en vul in: Derox Silas, Hoeders, Imperials, mensen.

- Bij de personen horen bepaalde kenmerken. Kies kenmerken uit het volgende rijtje en schrijf ze bij de groepen waar ze bij horen: afhankelijk, geprogrammeerd, invloedrijk, machtig, rijk, vrijheid, veel levensbeperkingen.
- Bij welke groep of beweging uit het boek *Amarant* zou jij je aansluiten, en waarom?
- Bespreek deze vraag in tweetallen en licht steeds je antwoord toe. In hoeverre is de samenleving in *Amarant* van toepassing op het leven in onze wereld? Zoom daarbij in op een van deze kwesties:
 - Mooie (of mooi gemaakte) mensen hebben vaak meer te zeggen of meer macht dan minder mooie mensen. Hoe merken jullie dat, en wat vind je daarvan?
 - Maken robots, exoskeletten en plastische chirurgie mensen en de wereld beter?
 - Bestaat perfectie volgens jullie en wat is dat dan?

OPDRACHT 3

Werk in tweetallen. In het boek *Amarant* spelen vlinders op diverse manieren een rol. Zo'n onderwerp of verschijnsel dat steeds terugkomt in een verhaal wordt in de theorie een motief genoemd.

- Wie staat in het boek symbool voor een vlinder, en wie voor een mot- of nachtvlinder?
- De tekst helemaal voor in het boek, het motto, verwijst naar (mot)vlinders. Leg uit wat er met deze uitspraak bedoeld wordt.

I am drawn to you

For the same reason insects are

*Drawn to burning light;
We are both compelled
To jump into beautiful things
Even if they have the potential to
Set us on fire*

– Emma Bleker

*Ik voel me tot jou aangetrokken
net zoals insecten voelen hoe ze*

*aangetrokken worden door brandend licht;
Wij kunnen beiden niet anders
dan ons in mooie dingen storten
ook al kan ons dat
in vuur en vlam zetten*

- Leg uit op welke personages in het boek het motto van toepassing is en waarom.
- Waarin zie je het vlindermotief nog meer terug? Noem drie fragmenten of andere aspecten uit het boek waarbij het voorkomen van vlinders je is opgevallen. Leg daarbij steeds uit wat de rol van de vlinder(s) in het verhaal is.
- Het motief is misschien op meer manieren in het boek terug te vinden dan je dacht: zo is silas de Latijnse naam van sommige vlindergeslachten en is de amarant een plant die insecten en met name vlinders aantrekt. Leg uit hoe dit past bij de naam van het land Amarant, gecreëerd door Derix Silas.

OPDRACHT 4

Met name in het laatste deel van *Amarant* gebeurt er veel, met soms onverwachte wendingen.

- De hoofdstukken zijn geschreven vanuit Arelle, Ceda en later ook Alan. Kies een van deze personages en beschrijf in het kort de belangrijkste gebeurtenissen en ontwikkelingen rondom deze persoon.
- Kies een van de belangrijke gebeurtenissen of ontwikkelingen die je hierboven beschreven hebt en schrijf een (kort) hoofdstuk vanuit een van de andere personages die erbij betrokken is (bijvoorbeeld Alyce, Francis, Derix Silas, Jayden of Alexander Kolb). Zorg dat duidelijk wordt hoe hij of zij de situatie beleeft.

OPDRACHT 5

Bekijk een of twee Leestips voor 2023 van de Jonge Jury:

https://www.youtube.com/@jonge_jury

Maak samen met een klasgenoot ook zo'n filmpje, maar dan met jouw motivatie en antwoorden voor het boek *Amarant*. Een van jullie neemt de rol aan van interviewer en de ander vertelt over het boek. Sprak het boek jou niet aan, of gedeeltelijk, laat dat dan terugkomen in je antwoorden. Je mag dezelfde vragen gebruiken als in de filmpjes, maar bedenk ook minstens twee andere vragen. Laat het filmpje 1 tot 2 minuten duren.

Bekijk elkaars filmpjes klassikaal en bespreek jullie meningen over het boek.